

ΑΝΘΡΩΠΟΙ- φαινόμενα

Άτρωτοι στους λογχισμούς και
απρόσβλητοι από τις φλόγες

Θα είδατε ίσως στον κινηματογράφο τα κατορθώματα του περιφήμου Μίριν Μαγίου. Αυτός ο άνθρωπος ήταν πραγματικά άτρωτος. Ο βοηθός του τον περνούσε πέρα ως πέρα με το ξίφος σε διάφορα μέρη του σώματος και συγκεκριμένα στο στήθος και στην κοιλιά, χωρίς αυτός ο Ευρωπαίος φακίρης να αισθάνεται τον παραμικρό πόνο... ώσπου, μία μέρα, κατά τη διάρκεια μιας επίδειξής του, σωριάστηκε νεκρός.

Αλλά η περίπτωση του δεν είναι μοναδική. Πολλοί άλλοι άνθρωποι στο παρελθόν απέδειξαν άτρωτοι στους λογχισμούς και απρόσβλητοι από τις φλόγες.

Μεταξύ αυτών πρέπει να αναφέρουμε τη Μαρία Σοννέ, που έζησε τον 18ον αιώνα. Σώζονται ακόμα επίσημα πρακτικά, που φέρνουν τις υπογραφές συμβολαιογράφων, ιατρών, καθηγητών της Σορβόνης, κλπ. — Ένα απ' αυτά υπογράφεται από τον αδελφό του Βολταίρου — και που πιστοποιούν τα καταπληκτικά πειράματα αυτής της γυναίκας.

Η Μαρία Σοννέ περιέπιπτε σε κωματώδη κατάσταση και έπειτα την έβλεπαν πάνω σε δυο σιδερένια βάθρα. Ανάμεσα σ' αυτά έκαίγε μια δυνατή φωτιά που οι φλόγες της τύλιαν από παντού το σώμα της. Σ' αυτή την κατάσταση έμενε ώς τριάντα λεπτά, χωρίς να παύειν τίποτε.

Άλλοτε πάλι η Μαρία Σοννέ έχανε τα πόδια της με τα παπούτσια μέσα σε ανάμμενα κάρβουνα. Οι κάλτσες και τα παπούτσια της καίγονταν. Αλλά το δέρμα της παρέμενε τελείως ανέπαφο.

Ο χρονικογράφος Καρέ ντε Μονζέον αναφέρει επίσης πολλές άλλες περιπτώσεις ανθρώπων που ήταν άτρωτοι σε παντός είδους χτυπήματα. Τους χτυπούσαν με σφυριά, τους τρυπούσαν με ξίφη, τους πετούσαν από ύψος δέκα και πλέον μέτρων, τους έριχναν μεγάλες πέτρες κλπ. Κι όμως, δεν παθαιναν τίποτε.

Παρόμοια παραδείγματα αθρόων και σε εποχές που είναι πιο κοντινές σε μας.

Μεταξύ του μνείνου Χομ και της φωτιάς π. χ. υπήρχε ένα είδος μυστηριώδους συγγενείας, που μελετήθηκε με μεγάλη προσοχή από τον περίφημο Σαλ Ρισέ, τον Κρούκε και πολλούς άλλους.

Μία μέρα, μπροστά σε πολλούς αείονιστους μαρτυρές, στο σπίτι της κυρίας Χένινγκες, στο Νόρδοντ, ο Χομ πήγε στο τζάκι, πήρε ανάμεσα στα χέρια του ένα ανάμμενο κάρβουνο, διπλόσσο σε όγκο από ένα πορτοκάλι και άρχισε να κάνει βόλτες μέσα στο δωμάτιο επί αρκετά λεπτά. Όταν πέταξε το κάρ-

βουνο, τα χέρια του δεν παρουσίασαν ούτε μια απλή κοκκινίλα.

Ο Χομ κρατούσε επίσης τα χέρια του πάνω από τη φλόγα ενός ανάμμενου κεριού χωρίς να παθαινει τίποτε. Κάποτε, μάλιστα, έκαψε κάτι καλλίτερο. Μετέδωκε αυτή την περιεργή ιδιότητα του στον λόρδο Άνταρ, που έπιασε κι' αυτός ένα ανάμμενο κάρβουνο ανάμεσα στα χέρια του, χωρίς να αισθανθεί τίποτε άλλο εκτός από μια ελαφρή ζέση.

Ένα άλλο πείραμα του Χομ ήταν το ακόλουθο:

Μία μέρα, στο "Αστλεϊ Χάουζ", πήρε ένα ανάμμενο κάρβουνο και το έχωσε ανάμεσα στα μαλλιά κάποιου ονόματι Χήλ.

Σ' αυτή τη θέση, κράτησε το κάρβουνο επί πέντε λεπτά. Όταν το έβγαλε, δεν είχε καθ' ουτε μια τρίχα από τα μαλλιά του Χήλ.

Την ίδια αναίσθηση στη φωτιά είχε και η περίφημη οραματίστρια της Λουρδής Βερνεδάττη Σουμπίρους.

Αλλά, ως έλθουμε ακόμη πιο κοντά στις μέρες μας. Το 1932, ο καθηγητής Ράο από τη Μυσόρη έκανε μια σειρά καταπληκτικών πειραμάτων στο νοσοκομείο Γκοκούλντας Τεζπάλ της Βομβόνης, μπροστά σε μια συγκέντρωση από γιατρούς, καθηγητές, κλπ.

Ο Ράο έπιασε πρώτα - πρώτα ένα μεγάλο γυάλινο ποτήρι με τα δόντια του και έφαγε τα κομμάτια, μασώντας τα με προσοχή. Το ίδιο έκανε και με ένα πιάτο από πορσελάνη. Κατόπιν επίσης καρφιά διαφόρων μεγεθών.

Ζήτησε έπειτα να του φέρουν από το χημικό εργαστήριο του νοσοκομείου ένα μπουκάλι νιτρικού οξέος, που είχε μια από τις ισχυρότερες διαβρωτικές ουσίες. Έριξαν πρώτα - πρώτα μέσα σ' αυτό το υγρό ένα χαλκίνο νόμισμα που διαλύθηκε μέσα σε λίγα λεπτά.

Ο Ράο άδειασε από το μπουκάλι μέσα σ' ένα ποτήρι μια συγία νιτρικού οξέος (30 γραμμάρια περίπου) και το ήπιε σε τρεις γουλίες.

Ένα άλλο ενδιαφέρον πείραμα ήταν εκείνο που έκαμε ο Ίνδο Κουντ Ντούξ το 1935 στο Λονδίνο. Ο Ντούξ περπάτησε με γυμνά τα πόδια επί δέκα λεπτά πάνω σε μία πυρά από γαιάνθρακες. Οι μεγαλύτερες άγγλικές εφημερίδες άρχισαν να έλθουν στην εποχή με τον περίφημο Ίνδο φακίρη και έδημοσίευσαν φωτογραφίες των καταπληκτικών πειραμάτων του.

Πως εξηγούνται όλα αυτά; Πολλοί σύγχρονοι ψυχολόγοι τα αποδίδουν σε μία αυθυποβολή, που περνάει από το ψυχικό πεδίο στο σωματικό και δημιουργεί ένα είδος αναίσθησίας των κυττάρων και γενικότερα των ιστών του σώματος στις εξωτερικές επιδράσεις. Οι άπασχολούμενοι με τα μεταψυχικά φαινόμενα αποδίδουν, εξ' άλλου, αυτή την αναίσθησία σε μία επίδραση της θελησεως πάνω στο καλούμενο «αίθεριο» σώμα, που μεταβάλλεται τότε σ' ένα είδος προστατευτικού θώρακος του υλικού σώματος.

Το φτέρνισμα του λαθρεμπόρου

Κατά τον έλεγχο των διαβατηρίων ενός πατέρα κι' ενός γιου, στο Χόχενχες των αυστροβελγικών συνόρων, ένα έλεγκτης ρώτησε το παιδί ηλικίας 15 ετών — αν το πηρημένο μάγουλο του ωφέλιτο σε πονόδοντο. Επενέθη τότε ο πατέρας κι' εξήγησε:

— Το καύμενο το παιδί μου είναι κωφόλαλο.

Την ίδια στιγμή όμως, φταρνίστηκε ο μικρός... κι' έπεσαν από το στόμα του πολύτιμα πετράδια αξίας 625 λιρών! Επρόκειτο για ένα λαθρεμπορικό τεχνάσμα, που μεταβλήθηκε από ένα τυχαίο φτέρνισμα.

Όλοι μας είμαστε μανιακοί!

Ακακίες και επικίνδυνες μανιές

Σε μία από τις καλύτερες ταινίες του, ο Γκάρντ Κούπερ, αποδεικνύει στους δικαστές του ότι καθε άνθρωπος κλείνει μέσα του ένα μανιακό, που κοιμάται ως τη στιγμή που θα του παρουσιασθεί η κατάλληλη ευκαιρία για να εκδηλωθεί.

Και την απόδειξη του ισχυρισμού του την βρίσκει σ' εκείνους ακριβώς που επροκειτο να τον κρίνουν. Άλλος από τους δικαστές του έτρωγε τα νύχια του, άλλος πλατάγισε τη γλώσσα του, άλλος ιχνογράφουσε διάφορα σχήματα πάνω στο στυπόχαρτο που βρίσκονταν μπροστά του κλπ.

Δεν υπάρχει άνθρωπος, σ' αλήθεια, που να μην έχει μία ή περισσότερες μανιές.

Αλλά να μερικές απ' τις πιο συνηθισμένες:

Η αριθμομανία κάνει τον άνθρωπο να μετράει κάθε τι που παρουσιάζεται μπροστά του π. χ. τα τζάμια ενός παραθύρου, τις πλάκες του πεδδρομίου, τα κομμάτια ενός φορέματος κλπ.

Η αριθμομανία φανερώνει μισαλό μεθοδικό, αλλά περιορισμένο και αυτό είναι μάλλον αποτέλεσμα μεγάλης ανίας. Ο άνθρωπος που πάσχει απ' αυτή αισθάνεται την ανάγκη ν' απασχολείται διαρκώς με κάτι και, έπειδη οι όριζόντες του είναι πολύ περιορισμένοι, καταφεύγει στο απλό μέτρημα, που δεν απαιτεί σοβαρή διανοητική προσπάθεια.

Η αριθμομανία, όμως εμφανίζεται και σε ανθρώπους με εύρεια αντίληψη έπειτα από ένα μεγάλο ψυχικό πόνο. Αποτελεί τότε ένα μέσον «φυγής» του ατόμου από τις επίμονες σκέψεις που το βασανίζουν.

Η συλλοβομανία και η λεξομανία έχουν την ίδια προέλευση με την αριθμομανία. Αλλά σ' αυτές ο άνθρωπος, αντί να απασχολείται με εξωτερικά αντικείμενα, βρίσκει ένδοξο στο να μετράει τις συλλαβές μιας λέξεως ή τις λέξεις μιας φράσεως κλπ.

Η τρεμοποδομανία εκδηλώνεται με ένα χρόνιο τρεμούλιασμα της κνήμης ή του άκρου των ποδιών. Οι Αμερικανοί στατιστικοί πρόσεξαν ότι τα 25% των σημερινών ανθρώπων (οι γυναίκες κατέχουν τη μεγαλύτερη αναλογία) πάσχουν από αυτή τη μανία.

Η τρεμοποδομανία φανερώνει νευρικήτητα, ανυπομονησία και έλλειψη αυτοελέγχου.

Η ροφομανία είναι η κακή συνήθεια που έχουν μερικοί άνθρωποι να ρουφούν διαρκώς τη μύτη τους.

Σε όχι λίγες περιπτώσεις, αυτή η μανία όφειλεται σε ένα χρόνιο έρεθισμό της ρινο - φαρυγγικής κοιλότητας. Αλλά, απαντάται επίσης και σε ανθρώπους τελείως υγιείς. Προδίδει τότε ατολμία, διστακτικότητα και καχυποψία.

Η ροφομανία καταντάει, στο τέλος, ένα αληθινό «τίκ» και υπάρχουν άνθρωποι που δεν μπορούν να σκεφθούν ή να πουν μία φράση, έστω και την πιο κοινή, αν δεν ρουφήξουν τη μύτη τους.

Η ονοματομανία συνίσταται στη συχνότητα επανάληψης ενός αριθμού λέξεων ή φράσεων που αποτελούν το ρεπερτόριο του ασθενούς: «Καταλαβαίνεις;» ή «Τρομερό! Τρομερό!» (έναν πρόκειται για τα πιο συνηθισμένα πράγματα) ή «λοιπόν;» κλπ.

Από την ίδια μανία πάσχουν και οι άνθρωποι που επαναλαμβάνουν την τελευταία λέξη μιας φράσεως π. χ. «αυτή η περίπτωση με απασχόλησε πολύ!... πολύ!... πολύ!...»

Η ονοματομανία φανερώνει γενικά έλλειψη φαντασίας και πνευματική στασιμότητα. Οι άνθρωποι που έχουν αυτή τη μανία επηρεάζονται εύκολα και συνηθώς δεν έχουν δική τους γνώμη.

Η στρεψομανία συνίσταται στην περιστροφή ενός όποιουδήποτε αντικειμένου (π. χ. μιας αλυσίδας) ή το παίγνισμα των δακτύλων πάνω σ' αυτό. Παρατηρείται συνήθως σε άτομα νευρικά.

Η κροτομανία είναι η πάθησις πολλών ανθρώπων, που χτυπούν τα δακτύλα τους πάνω στο τραπέζι τους, το τζάμι ενός παραθύρου, τα πόδια της καρέκλας τους κλπ.

Η στεναγμομανία είναι η συνήθεια που έχουν μερικοί άνθρωποι ν' αναστενάζουν διαρκώς, χωρίς να υποφέρουν από τίποτε ή να έχουν κάποιο λόγο ανησυχίας και στενοχωρίας.

Η μυστακροστροφομανία συνίσταται στο συχνό χάιδεμα του μoustakiού. Απαντάται συνήθως σε ανθρώπους που έχουν μεγάλη ιδέα για τον εαυτό τους και κατέχονται από μία αθεράπτευτη ητταδιοξία.

Μερικές άλλες μανιές, όπως η μονομανία, ή λυπομανία, ή μανία καταδιώξεως κλπ. αποτελούν βαρύτερες ψυχικές ασθένειες και ανάγονται στη σφαίρα της ψυχιατρικής.

Ένας νεαρός καλλιτέχνης με πηγαίο ταλέντο

Απ' τα θρανία της πέμπτης δημοτικού ο Κλώντ Τζάρμαν βρέθηκε ξαφνικά στα σπουττία μιας από τις μεγαλύτερες εταιρίες του Χόλλυγουντ, για να «υποκριθεί» έναν απ' τους δυσκολότερους ρόλους που ανέθεσαν ποτε σε παιδιά. Ο ρόλος αυτός ήταν του δειλού, του φοβισμένου, αλλά καλοκαρδίου και καρτερικού Τζόντυ στο έγχρωμο φιλμ της Μέτρο «Το χρονιάρικο». Ο ρόλος αυτός, ένας ρόλος ανθρώπινος και συγκινητικός, είχε ως αποτέλεσμα τη βράβευση του μικρού Κλώντ μ' ένα ειδικό βραβείο Όσκαρ της Κινηματογραφικής Ακαδημίας της Αμερικής.

Μετά τον πραγματικό θρίαμβό του στην πρώτη του αυτή ταινία, οι διευθυντές της εταιρίας του τον ταποθέτησαν πλάι στα γνωστά και δημοφιλή αστέρια Βαν Τζόνσον — Τζούν Άλυσσον σ' ένα άλλο φιλμ. Ακολούθησε και τρίτο φιλμ, με τίτλο «Ο μυστικός κήπος» όπου συμπρωταγωνίστριά του είνε η Μάργκκαρετ Ο' Μπράιαν και σκηνοθέτης ο βετεράνος Κλάρενς Μπράουν, ο δημιουργός του «Χρονιάρικο». Είνε τόσο ο ένδοξος σκασμός που επικρατεί αυτή τη στιγμή στην Αμερική για τον Κλώντ ώστε η συγγραφέως του «Χρονιάρικο», η Μάργκκαρετ Κήναν - Ρόουλιγκς, υποσχέθηκε στο νεαρό καλλιτέχνη ότι γράφει ειδικώς γι' αυτόν ένα καινούργιο σενάριο με τίτλο «Το σπίτι του Τζόντυ». Στο φιλμ που θα γυρίστη, βάσει του σεναρίου αυτού, θα πρωταγωνιστήσει ο Κλώντ και ο διάσημος σκατσεϊκός σκύλος Λάσι. Και σαν επιστέγασμα της εντατικής δουλειάς του στις ταινίες που αναφέραμε, «η Ένωσις Μητέρων και Διδασκαλισσών» της Καλιφόρνιας απένειμε σε δημόσια συγκέντρωση στο νεαρό στάρ ένα άσημνο αγκυματάκι «για τον καλύτερο ανήλικο ηθοποιό του 1946». Η λεπτομέρεια αυτή εξιστορήσις της έως τώρα καλλιτεχνικής καριέρας του αποκαλύπτει εύκολα το λαμπρό μέλλον που περιμένει τον Τζάρμαν. Και να λάβει κανείς υπ' όψει του ότι είνε ακόμη μόλις 14 ετών...

Ο Κλώντ γεννήθηκε στην πόλη Νάσβιλ της Πολιτείας Τένεσις της Αμερικής, στις 11 Φεβρουαρίου του 1934 και είνε υιοκατοχούρας τ ο υ Κλώντ Τζάρμαν σένιορ, ενός απλού λογιστού μιας σιδηροδρομικής εταιρίας.

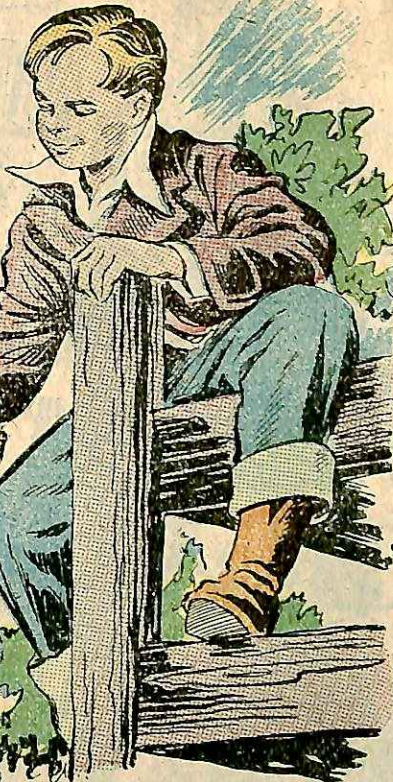
Ο νεαρός Κλώντ ανέκαυφθη απ' τον ίδιο το σκηνοθέτη Κλάρενς Μπράουν μέσα στο σχολείο του, όταν ο σημερινός λιλιπούτειος, αλλά ένδοξος στάρ, δεν είχε ιδέα τί εστι Χόλλυγουντ και κινηματογράφος. Όταν ο Μπράουν έπρόκειτο ν' αρχίση το γύρισμα του «Χρονιάρικο», είχε δοκιμάσει χιλιάδες παιδιά για το ρόλο του Τζόντυ σε διάφορες πολεις των Ην. Πολιτειών και είχε απελπιστή πιά ότι θα βρούσε το παιδί που ήθελε αυτός για να ερμηνεύση το ρόλο. Απογοητευμένος για την έλλειψη αυτή παιδικών ταλέντων και έτοιμος να αναβάλει το γύρισμα της ταινίας, ο Μπράουν επισκέφτηκε με κρύα καρδιά και το σχολείο του Κλώντ, βέβαιος ότι κι' εδώ δεν θα έκανε τίποτα. Μόλις όμως έριξε μια ματιά στην τάξη το μάτι του, μάτι έμπερο στο χαριτωμένο προσώπιό του Κλώντ.

— Έλα εδώ, παιδί μου, είνε.

Ήταν πεπεισμένος ότι εκείνο που έφαινε να βρή επί εξη μήνες το είχε ανακαλύψει τυχαία μέσα σε πέντε λεπτά.

— Θέλεις να παίξης στον κινηματογράφο; συνέχισε ο Μπράουν.

— Κινηματογράφο; έκανε άπλοικά ο νεαρός. Συγχωρήστε με, αλλά δεν σας καταλαβαίνω. Κινηματογράφος δεν είνε εκείνο το ασπρό πανί όπου ένας ποδοβόλεας ρίχνει δυο τ' ως που προκα-

λει διάφορες κινούμενες εικόνες; Στην αφελη και παιδιαστική αυτή περιγραφή του κινηματογράφου, ο Μπράουν δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα χαμόγελο. Γρήγορα όμως σοβαρεύτηκε και απάντησε στο νεαρό:

— Ακριβώς, παιδί μου, αυτός είνε ο κινηματογράφος. "Αν θέλεις να παίξης σ' αυτόν, πάμε τώρα στους γονείς σου και τα παρακάτω είνε δική μου δουλειά.

Πραγματικά με την άδεια του δασκαλου, ο Μπράουν και ο Κλώντ πήγαν στο σπίτι του και τα συζητήσαν πολλές ώρες με τον πατέρα Τζάρμαν, ενώ η μητέρα δεν μπορούσε να κρύψη την ανησυχία της και τη στενοχωρία της:

— Αν τον πείση τον πατέρα του και δεχθ... πάει το παιδί μου, το έχασα... έλεγε.

Στην πρωτεύουσα της διεθνούς κινηματογραφίας όπου πήγαν σε λίγο το νεαρό, ο Κλώντ έπαιξε σε μία μικρή δοκιμαστική ταινία που είχε απόλυτη επιτυχία και έπεισε το Μπράουν και τους διειδυντές της παραγωγής να του αναθέσουν τελικά το ρόλο του Τζόντυ.

Αν και δεν είχε καλό πείρα ηθοποιού, η δοκιμή απόδειξε ότι όχι μόνο είχε μία σπάνια φωτογένεια, αλλά κι' ένα πλούσιο και έντελως πηγαίο δραματικό ταλέντο — του θα εξελισσόταν με τον καιρό.

Απ' την ημέρα που πάτησε το πόδι του στο σπουττίο, ο Κλώντ έγινε φανατικός λάτρης του κινηματογράφου. Δεν περνά βδομάδα, χωρίς να παρακολουθήσει τουλάχιστον δυο ταινίες.

Ο ξαφνικός πλούτος και η δόξα δεν τον έκανε διαφορετικό απ' ό,τι ήταν πρίν. Έμεινε ένα απλό, πρόχαρο και απλοϊκό παιδί, χωρίς ίχνος εγωισμού και μεγαλοπιάσματος. "Αν έρχεσαι σ' έπαση με τους πιο δημοφιλείς αστέρες της οκουμενης, ωστόσο τίποτα δεν τον κάνει ν' αλλάξη τρόπο ζωής. Οι ακηνοθέτες και οι καθηγητές του της Δραματικής Σχολής δε διστάζουν να τον χαρακτηρίσουν σα μια πραγματική και σπάνια «οποκαλυψή».

Αλλά περισσότερο απ' την επιτυχία του στον κινηματογράφο, ο Κλώντ χαιρέται για την πανηγυρική εισόδη του στον Προσκοπισμό του Λός Άντζελες όπου από την πρώτη στιγμή έδειξε αγάπη, ενδιαφέρον και άφορση.

ΤΖ. ΑΡΤΟΥΡ

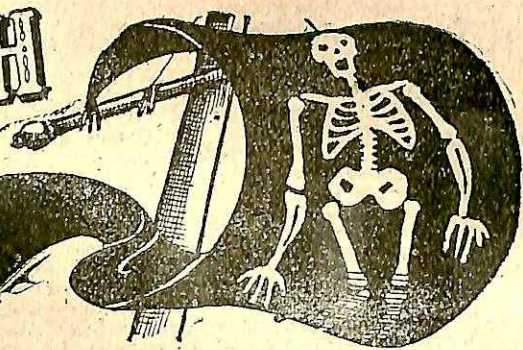
Ο νεαρός Κλώντ Τζάρμαν

ΖΗΚΟΠΤΙΚΗ & ΔΑΠΤΙΚΗ
ΖΗΓΡΑΦΕΙΔΟΥ

Μόνον με το φημισμένο και αλάνθαστο σύστημα των ΟΙΚΩΝ «ΖΗΓΡΑΦΕΙΔΟΥ» θα κόβετε Παρίσια χωρίς κοκκίλα και πονέλλα (ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύν. Κων/τινίου 73. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Πρίγκιπος Νικολάου 32 (πρώην Πολωνίας).

ΜΙΑ ΑΣΒΥΣΤΗ ΠΟΡΕΙΑ

ταπλήξεως και τρόμου. 'Η σκούνα ήταν εκεί, σ' μικρή απόσταση, σαν σ' ραντεβού που είχε δώσει απ' τους δαίμονες της κολάσεως.

Ο κυβερνήτης του Ισπανικού έτρεξε άμέσως στη γέφυρα.

— Οί επιβάτες να κατεβούν άμέσως στις καμπίνες τους! Ούρλιαξε. "Ολοι στις θέσεις μάχης!... Γεμίστε τ' κανόνια!"

Οί ναύτες του πλοίου συμμορφώθηκαν άμέσως με τίς διαταγές του. 'Η σκούνα είχε διαγράψει στο μεταξύ ένα μεγάλο κύκλο και τώρα χυμώσε σαν άρπακτικό όρνιο έναντι του Ισπανικού. Μιά όλομαυρη σημαία κυμάτιζε στο μεσαίο κατάρτι της. 'Αλλ' αυτή ή σημαία δεν είχε μία απλή νεκροκεφαλή, όπως ήταν ή αυθεντική στα πειρατικά πλοία. 'Εκείνοι που βρίσκονταν πάνω στο γκαλιόνι διέκριναν καθαρά ένα σκελετό, που άκουμποσε τ' πόδια του πάνω σ' ένα κρανίο ανοιγμένο στα δύο.

— "Ο "Γύπας" του πλοίαρχου Τζιμ! φώναξαν οί ναύτες του Ισπανικού.

Γιατί κανείς δεν άγνοούσε τ' όψη του τρομερού πειρατού. Καί τότε έγινε κάτι τ' πολύ παράξενο: Οί "Ισπανοί ναύτες πέταξαν άμέσως τ' όπλα τους κι' έγκατέλειψαν τίς θέσεις που είχαν στο κατάστρωμα.

— Λαγοί! ούρλιαξε ή πλοίαρχος από τη γέφυρα. Δεν ντρεπόσατε, λοιπόν; Είσατε τριακόσιοι όπλισμένοι στην έντέλεια κι' εκείνοι που βρίσκονται πάνω στο πειρατικό είνε δεν είνε πενήντα. Έμπρός! Γυρίστε στις θέσεις σας!

"Αλλ' οί ναύτες δεν έδειξαν καμιά διάθεση να τ' υπακούσουν. "Αν ήταν ένα άλλο πειρατικό δεν θά δισταζαν ούτε στιγμή. "Αλλά με τόν πλοίαρχο Τζιμ δεν θά τάβαζαν ποτέ! 'Η φήμη του τρομερού πειρατού ήταν άπλωμένη από τη μία άκρη ως την άλλη της Καραϊβικής θάλασσας. Κι' όλοι ήξεραν πώς δειχνόταν μεγαλόκαρδος στους ναύτες τών καραβιών που παραδίνονταν, μά πώς έσφαζε αλύπητα εκείνους που τολμούσαν να τ' αντισταθούν.

Τό πειρατικό είχε πλησιάσει τώρα άρκετά και τ' κανόνια του άρχισαν να ξερνούν φωτιά και αίθερο. "Αλλ' αυτό κράτησε μόνο μερικά λεπτά. Γιατί, παρά τίς αντίθετες διαταγές του κυβερνήτη του Ισπανικού, ένας ναύτης έτρεξε στο μεσαίο κατάρτι και, τραβώντας τ' σχοινιά, κατέβασε τη σημαία του βασιλικής της Καστίλλης, ενώ οί συναδελφοί του ούρλιαζαν γύρω του από χαρά, γιατί καταλάβαιναν πώς μ' αυτό τόν τρόπο θά έσωζαν τ' τοιμάρι τους.

Τ' κανόνια του πειρατικού σώπασαν την ίδια στιγμή. Καί, σ' λίγο, ή "Γύπας" πλεύρισε πλάι στη "Σάντα-Μαρία". "Ενα κύμα από δαίμονες της κολάσεως ξεχύθηκε τότε πάνω στο γκαλιόνι.

Μπροστά από όλους προχωρούσε ένας νέος με ψηλή κορμωστασιά και άέτσιο βλέμμα. Οί διαταγές έβγαιναν γρήγορα και σύντομες απ' τ' στόμα του.

— Οί ναύτες και οί στρατιώτες ν' άφήσουν άμέσως τ' όπλα τους και να κατεβούν στο άμπάρι! "Ανάλαβέ τους εσύ, Μόρο, μαζί με δέκα απ' τούς συντρόφους σου... "Εσύ, Φρέντ, φρόντισε για τ' φορτίο του πλοίου... Οί επιβάτες να συγκεντρωθούν όλοι στη γέφυρα, χωριστά οί άντρες και χωριστά οί γυναίκες. Προσοχή μ'ην, σ'ας ξεφύγη κανείς!

Οί δαίμονες που τόν άκολουθούσαν έτρεχαν δεξιά κι' αριστερά, έκτελώντας τίς διαταγές του. "Ο Τζιμ — γιατί αυτός ήταν — στάθηκε ύστερα άνάμεσα στους δύο όμίλους που είχαν σχηματίσει οί άντρες από τ' ένα μέρος και οί γυναίκες από τ' άλλο.

— Συχωρέστε με, είπε, κάνοντας μία υπόκλησι προς τ' μέρος τών γυναικών, γιατί πρέπει να μιλήσω πρώτα με τούς κυρίους. Θά συζητήσωμε ύστερα μαζί... Δεν πρόκειται να πούμε, άλλωστε, πολλά πράγματα... Τό μόνο που θέλω να ξέρετε είνε ότι δεν διατρέχετε κανένα κίνδυνο. "Ο πλοίαρχος Τζιμ δεν ατιμάζει γυναίκες!

Γύρισε έπειτα προς τ' μέρος τών άνδρων:

— Θά συζητήσωμε, κύριοι, είπε τ' όχημα της άπελευθερώσεώς σας. Μου δίνετε όλοι την έντύπωσι άρκετά πλουσιών ανθρώπων. Τι θά λέγατε, λοιπόν, για έκατό χιλιάδες λίρες;

"Ενας κοντόχοντρος άνθρωπος έκανε ένα βήμα προς τ' εμπρός:

— Δεν θά μπορούσατε να εισπράξετε ποτέ τίς έκατό χιλιάδες λίρες, πλοίαρχε, είπε. Περιορίσθηκε στις δέκα χιλιάδες. Σ' αυτό τό ποσό κάτι μπορεί να γίνει...

"Ο Τζιμ φώναξε έναν από τούς ανθρώπους του.

— Μόρφυ, είπε, κόψε τη γλώσσα αυτού του άναίδου, για να μην μπορεί να λή στο μέλλον κουταμάρες!

"Ο Μόρφυ έβγαλε άμέσως τ' μαχαίρι του και έτοιμάστηκε να έκτελέση τη διαταγή. "Αλλά, εκείνη τη στιγμή, μία νεαρή και όμορφη γυναίκα προχώρησε προς τ' μέρος του άρχιπειρατού.

— Τζιμ, παρακάλεσε, μην κάνης κακό σ' αυτό τόν άνθρωπο!

— Μάργκαρετ!

"Ήταν μία φωνή γεμάτη έκπληξι και θαυμασμό που βγήκε μέσα απ' τ' αήθη θώρακα του Τζιμ, αντικρύζοντας την όμορφη γυναίκα.

— Μάργκαρετ! Ξανάπε. "Εσύ έδω;

— Ναι, Τζιμ! Σοῦ κάνει έντύπωσι αυτό;

— Ποτέ μου δεν μπορούσα να τ' φανταστώ ότι θά ξαναβίγαμε κάτω από τέτοιες συνθήκες.

— Ούτε κι' εγώ, Τζιμ. "Η μοίρα, βλέπεις όμως...

"Ο άρχιπειρατής έκανε ένα βήμα προς

τό μέρος της νεαρής γυναίκας. — Γιατί, όμως, υπερασπίζεσαι αυτόν τόν άνθρωπο; τη ρώτησε.

— Γιατί είνε ό άντρας μου, Τζιμ.

— "Επρεπε να τ' είχα καταλάβει, είπε ή άρχιπειρατής. Αυτός ό άνθρωπος είνε, λοιπόν, ή Ντάβιντ Λούστον, ή πάμπλουτος ιδιοκτήτης φυτειών καφέ στη Ζαμαΐκα που σ' άγόρασε από τόν πατέρα σου κι' έκανε τόν σερ Τζών Λιούις ν' άρνηθή την ύπόσχεσι που είχε δώσει σ' έναν ταπεινό άνθυποπλοίαρχο του πολεμικού ναυτικού, χωρίς να λογαριάση πώς αυτός ό φτωχός και άσημος αξιωματικός λάτρευε την κόρη του;

"Η Μάργκαρετ είχε πάει κοντά του κι' είχε άκουμπήσει τό χέρι της πάνω στο δικό του.

— Τζιμ, είπε σιγά, με πόση χαρά σ' ξαναδίδω! Δεν φανταζόμουν ποτέ ότι ή τρομερός Τζιμ ήταν ή Τζιμ Τάρνερ, που είχα αγαπήσει άλλοτε τόσο πολύ... — Καί τόν έχασες, Μάργκαρετ!

— "Οχι, Τζιμ, δεν σ' έχασα ποτέ μου!

Πάντα είχα την άρρενωπή μορφή σου μπροστά στα μάτια μου. Πάντα θυμόμουν τις ώραιες στιγμές που περάσαμε μαζί. Πώς ήταν δυνατό να λησμονήσω τ' άγλυκά σου λόγια που τόσο με μεθούσαν, τ' φλογερά φιλήματα σου που τόσο ανατάραζαν την ψυχή μου; "Οχι, τόσο μ' έλπιζε ή ψυχή μου. Δεν σ' έχασα μ'ην είσαι άδικος, Τζιμ. Δεν σ' έχασα ποτέ. Πάντα σ' αγαπούσα και ύπέφερα άφάνταστα, όταν ξαφνικά χάθηκες μία μέρα απ' τό δρόμο της ζωής μου.

— Μ' αγαπούσες, Μάργκαρετ; Μπορώ να τ' πιστέψω; Μου τό όρκίζεσαι;

— Σοῦ τό όρκίζομαι Τζιμ, ψθύρισε ή νεαρή γυναίκα. Δεν έπαφα ούτε στιγμή να σ' αγαπάω. "Αν δέχτηκες ατιμωμένη να σ' αγαπάω, τότε έκανα να παντρευτώ τόν Λούστον, μ' από την για να σώσω τόν πατέρα μου από την άτιμία και τη φυλακή. Μάθε, λοιπόν, ότι ή Λούστον είχε αγοράσει όλες τίς συναλλαγματικές του πατέρα μου και τόν ξεβίαζε...

— Φτωχή μου, Μάργκαρετ! Είπε ή Τζιμ. "Αν ήξερες πόσο ύπέφερα όταν έμαθα αυτό τό γάμο! Βρισκόμουν τότε στις "Αντίλλες. Την ίδια μέρα, λιποτάχτησα από τό πλοίο όπου υπηρετούσα... κι' έπειτα...

— "Εγινες πειρατής! "Ω, Τζιμ!

— Θά γινόμουν ή ίδιος ή Σατανάς, αν τό μπορούσα! άπάντησε ή Τζιμ.

"Η Μάργκαρετ τόν κύτταξε με τρυφερότητα.

— Καί τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης, Τζιμ; τόν ρώτησε.

"Ο άρχιπειρατής άνασήκωσε τούς ώμους του:

— Αυτό άναρωτιέμαι κι' εγώ, άπάντησε. Τι πρέπει να κάνω;

Τ' άμτια του, ξαφνικά, έλαμψαν παράξενα.

— "Ελα δώ, Ρούστο! φώναξε σ' έναν από τούς ανθρώπους του. "Οδήγησε την κυρία στην καμπίνα μου... Καί δώσε τό έξιφο σου στον κύριο...

"Αλλ' ή Μάργκαρετ άρνήθηκε να μετακινήθη.

— Δεν θά φύγω Τζιμ, είπε.

— "Όπως θέλεις, Μάργκαρετ, άπάντησε ή άρχιπειρατής.

"Επειτα, πήνε προς τό μέρος του Λούστον.

— Μου κλέψατε άλλοτε, ήτι πολυτιμότερο είχα στον κόσμο, του είπε. Θά μπορούσα να σ'ας τό ξαναπάρω τώρα με τόν ίδιο τρόπο. "Αλλά δεν μου άρέσει να σ'ας μιμηθώ. "Η διαφορά μας θά λυθ' με τ' όπλα. "Υπερασπισθήτε τη ζωή και τ' αγαθά σας!

"Ο Λούστον είχε χάσει τό χρώμα του. Καί με τόν πρώτο διαξίφισμό, τό έξιφο έφυγε απ' τ' άέρια του. "Ο δυστυχισμένος έτρεμε από τό κεφάλι ως τ' πόδια.

"Ο άρχιπειρατής έσκασε στα γέλια.

— Είσατε μάρτυρες όλοι, φώναξε, ότι ή κύρια Ντάβιντ Λούστον δε θέλει να υπερασπιστή τη ζωή του και τ' αγαθά του. Τη ζωή του τ' αφήνω. "Αλλά θά τ' πάρω τό πολυτιμότερο από τ' αγαθά του, γιατί είμαι βέβαιος, άλλωστε, πώς δεν είνε σ' έθεί να έκτιμήση την αξία του.

Καί, λέγοντας αυτά, άπλωσε τό χέρι του πάνω στη Μάργκαρετ.

— "Αγαπημένη μου Μάργκαρετ, ρώτησε, θέλεις να μ' ακολουθήσης;

"Η νεαρή γυναίκα σφίχτηκε πάνω του.

"Ο Τζιμ φώναξε έπειτα τόν πλοίαρχο του Ισπανικού.

— Συνεχίστε τό ταξίδι σας, του είπε. Η "Σάντα Μαρία" είνε έλεύθερη. Οί άνθρωποι μου δεν θά άγγίσουν τίποτε

ούτε απ' τό πλοίο, ούτε απ' τούς επιβάτες του.

Κι' έφυγε μαζί με τη Μάργκαρετ, για να γυρίση στη σκούνα. Οί άνθρωποι του τόν άκολουθούσαν σιωπηλά σαν αυτόματα και κανείς δεν τόλμησε να παραπενή ή να φωνάξη γιατί είχαν αφήσει μία τόσο πλούσια λεία να φύγη από τ' άέρια τους.

"Από κείνη την ήμέρα, τό όνομα του πλοίαρχου Τζιμ έπαψε ν' άκούγεται στις θάλασσες τών "Αντίλλων.

Οί παλιοί σύντροφοι του άφηγήθηκαν άργότερα πώς ή τρομερός κουράσος μοίρασε σ' όλους δίκαια τούς θησαυρούς του, έκαψε τό "Γύπα" σ' μία έρημη άκρογιαλιά της νήσου της Χελώνας και έβυε ύστερα μ' ένα μικρό καράβι μαζί με την αγαπημένη του Μάργκαρετ. "Από τότε χάθηκαν τ' ίχνη τους και κανείς δεν έμαθε ποτέ ποῦ οί δύο έρωτευμένοι έστρεψαν την έρωτική τους φωλιά...

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

— Γιατί υπερασπίζεσαι αυτόν τόν άνθρωπο, Μάργκαρετ; τη ρώτησε ή άρχιπειρατής.

Πειρατικό διήγημα

Τό μαγικό εκείνο βράδυ του έτους 1707, ή "Σάντα Μαρία", ένα μεγάλο Ισπανικό γκαλιόνι, που έρχόταν από την "Αμβέρσα, έτρεχε μ' άπλωμένα όπλα του τ' πανιά πάνω στην Καραϊβική θάλασσα. "Εκτός από τούς διακόσιους άνδρες του πληρώματός του, μετέφερε κι' έκατό στρατιώτες και σαράντα περίπου επιβάτες: μερικούς Γάλλους απ' την Καστίλλη και τη Φλάνδρα, δώδεκα μοναχούς και μερικούς "Αγγλους έμπόρους.

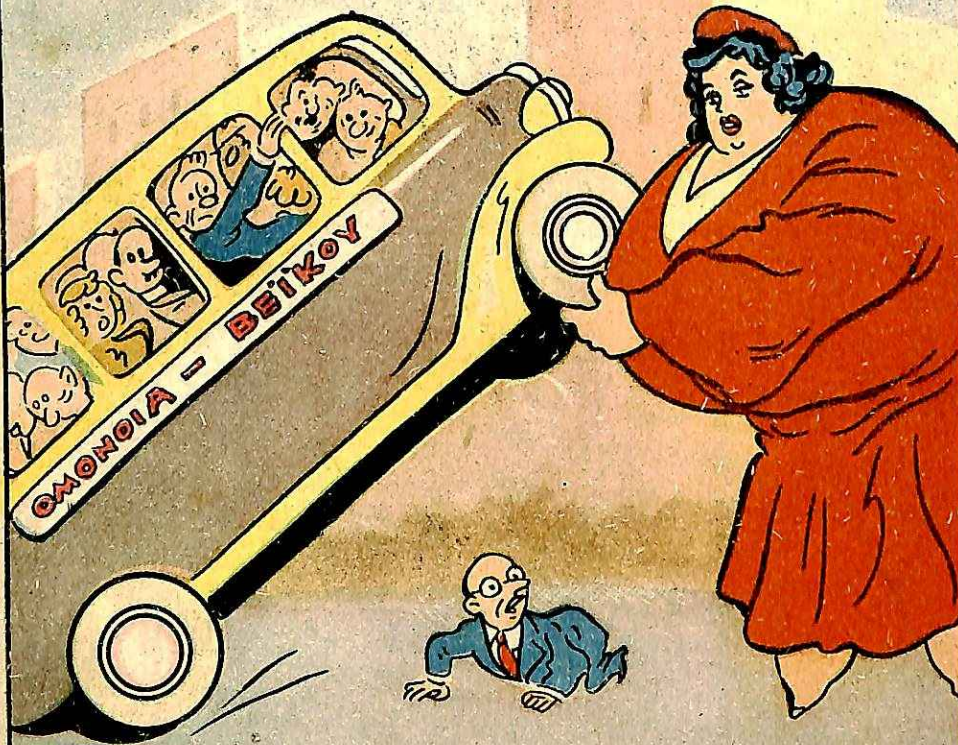
Πριν από λίγη ώρα, ή "Σάντα Μαρία" είχε κάνει μία συνάντησι κάθε άλλο παρά ευχάριστη. "Ενα πλοίο διακροίων περίπου τόνισαν είχε παρουσιάσει, ξαφνικά, σ' απόσταση τριών μιλίων, προς τό μέρος της πρύμνης και, μόλις είδε τό γκαλιόνι, ώρμησεν άμέσως κατά πλώ του. "Ήταν μία σκούνα με λεπτεργραμίες και Ιστούς γεμένους προς τ' πίσω, που φαινόταν έπίτηδες καμωμένη για καταδρομές. "Ενα πειρατικό, χωρίς αμφιβολία, από τ' όσα που διέσχισαν τότε τίς θάλασσες.

Τό εύτύχημα για τό γκαλιόνι ήταν πώς σ' αυτούς τροπικούς ή νύχτα διαδέχεται άπότομα την ήμέρα χωρίς να μεσολάβη σούρουπο. Καί αυτό έσωσε τό Ισπανικό πλοίο. Γιατί τό σκοτάδι έκαμε τό πειρατικό που τό καταδίωκε να χάση τ' ίχνη του.

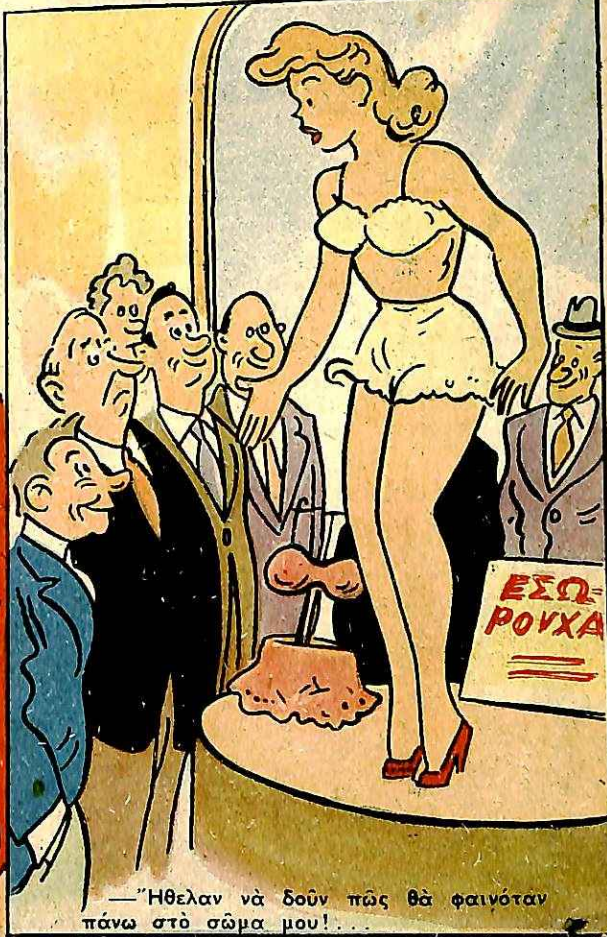
Τό άλλο πρωί, ή πλοίαρχος, οί αξιωματικοί, τό πλήρωμα, οί επιβάτες, όλοι είχαν συγκεντρωθή πάνω στο κατάστρωμα της "Σάντα-Μαρία" και έξερευνούσαν άνήσυχά τόν όρίζοντα. Μιά έλαφρή όμίχλη σκέπαζε ακόμη τη θάλασσα.

"Αλλ' όταν ή όμίχλη διαλύθηκε, όλοι εκείνοι που βρίσκονταν πάνω στο Ισπανικό πλοίο άφησαν ένα έπίφωνο κα-

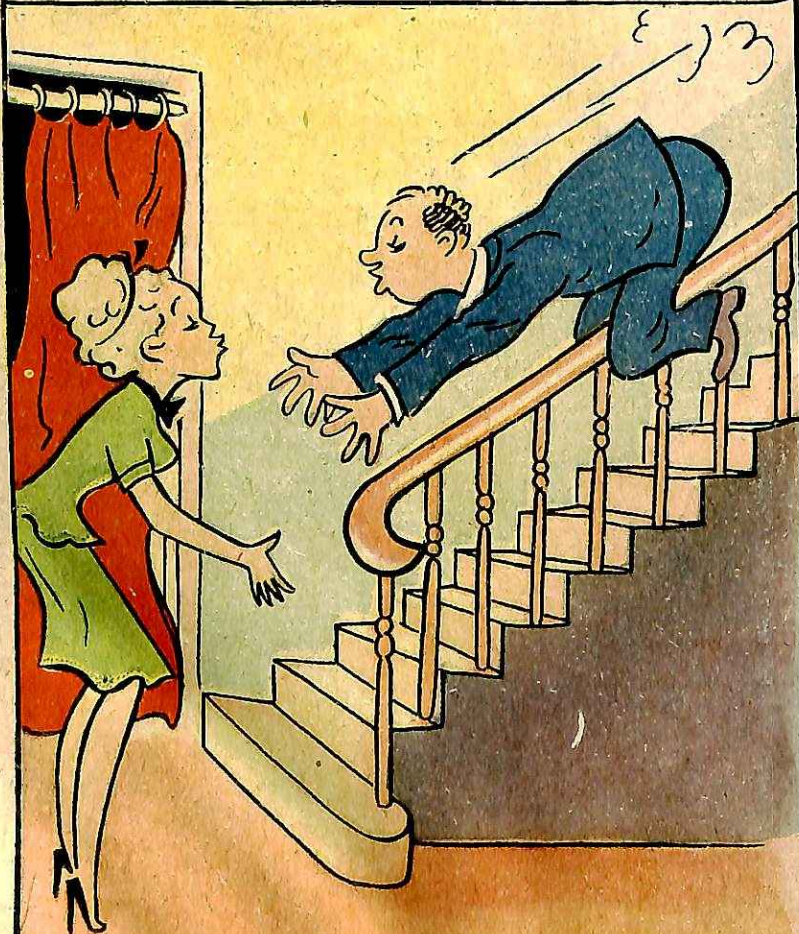
79

— Σε χτύπησε πολύ, Ζαχαρία μου;

— "Ήθελαν να δούν πώς θα φαινόταν πάνω στο σώμα μου!...

ΤΣΟΥΛΙΘΡΑ...

— Είνε κόλπο για να συνηθίσουν ν' αναρριχώνται!